

လှိုင်းကြွဖြူ (စာအုပ်)

ချစ်ခြင်းရယ်
ကိုယ်ရယ်
မင်းရယ်

(အချစ်လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်)

အခန်း (၁)

“နွေဥဩ”

မီးဖိုဆောင်ထဲ၌ ဟင်းချက်ဖို့ ပြင်နေစဉ် ခေါ်သံကြားသဖြင့် အပြင်သို့ ထွက်ကြည့်လိုက်မိ သည် ။

“ဪ”

ထွဋ်ခေါင်ရိပ်ဆိုသက ကိုလေးရဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်သည် ။ သူက အိမ်အောက်ဘက် လှေကားထစ် နေရာမှာ ပဲ ရပ်လျက်။ နွေအိမ်အောက်ဘက်ထိ ဆင်းပြီး -

“ကိုလေးဆီလာတယ်ထင်တယ်။ ကိုလေး ပြန်သွားတာ မကြာသေးဘူး။ တွေ့ဖို့ ချိန်းထား တယ်ထင်တယ်”

“သူနဲ့ ကျွန်တော် တွေ့ခဲ့ပါတယ်”

တွေ့ခဲ့ပါတယ်ဆိုပြီး နွေဆီရောက်လာခြင်းကိုတော့ နွေ နားမလည်နိုင်ပါ။ ကိုလေးရဲ့ မိတ်ဆွေ အနေနှင့် နွေ သူ့ကိုသိခဲ့ရပေမဲ့ နွေနဲ့ သူက ခင်မင်ရင်းနှီးသူတွေမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူ နွေဆီ ရောက်လာ စရာအကြောင်းတရားရှိလို့ လား။

“စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ မနွေ”

“ရှင်”

သူ့ရဲ့ အဆက်အစပ်မရှိသော စကားကြောင့် နွေမှာ ကြောင်တောင်
တောင် ဖြစ်သွားရသည်။ ။ သူ ဘာပြောနေတာလဲ၊ ဘာကိုဆိုလိုနေတာ
လဲ။ ကိုလေးနဲ့ တွေ့ခဲ့ပြီ၊ စိတ်မကောင်းမဖြစ်ပါနဲ့ ဆိုလာ ခြင်းသည် ...

“ကို ... ကိုလေး”

“ကိုမိုးသောက် Accident ဖြစ်လို့ ... အဲဒါ”

“ရှင်”

နွေ ယိုင်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။ ။ တံခါးဘောင်ကို လျင်မြန်စွာ ဆွဲကိုင်နိုင်
၍ တော်သေးသည်။ ။ စိုးရိမ်စိတ်တို့ က မျက်ရည်အဖြစ် ပြောင်းလဲသွား
သည်။ ။

“မနွေ”

“ရတယ် ... ရတယ် ... ကိုလေးရဲ့ အခြေအနေကော”

နွေကို တွဲဖို့ ပြင်နေသော သူ့ရဲ့ လက်တွေကို ရှောင်ရှားပြီး နွေသိချင်
တာကိုပဲ မေးလိုက်သည်။ ။

“စိတ်မကောင်းစရာ အခြေအနေပဲ မနွေ”

“ရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ် မနွေ၊ ကိုမိုးသောက်ရဲ့ အခြေအနေက စိုးရိမ်ရတဲ့
အခြေအနေပါ။ ပြီးတော့ မနွေလည်း စိုးရိမ်နေမယ်ထင်လို့ ကျွန်တော်
လာပြောတာပါ”

“ဘယ်ဆေးရုံမှာ လဲဟင်”

“ဘောက်ထော်မှာ ”

“ဘယ်လို ... ကိုလေးက တို့ ကိုပြောတာ အိမ်ပြန်မယ်လို့ ပြောသွား

တာ။ အဲဒီကို ဘယ်လို ရောက်သွားရတာလဲ”

“သူ့ရဲ့ အလုပ်သမားတစ်ယောက်က သစ်ရောင်းရတဲ့ ငွေတွေကို အလွဲသုံးစား လုပ်သွားတာ။ အဲဒါ လိုက်သွားရင်း ဖြစ်တာပါ။ ကျွန်တော်က မနွေကို အသိပေးရုံလာပေးတာပါ။ လိုက်တာမလိုက် တာ မနွေကိစ္စပါ”

နွေရဲ့ မေးခွန်းများကို သူကလည်း စိတ်ရှည်ဟန်မရှိတော့ချေ။

“လိုက်မှာ ပေါ့၊ ခဏစောင့်ပါဦးနော်”

နွေ အိမ်ထဲသို့ ပြန်လှည့်ပြေးခဲ့သည် ။ ပိုက်ဆံအိတ်တစ်ခုပဲယူပြီး ကိုလေးအတွက် လိုမယ်ထင် တာလေးတွေ ယူလိုက်သည် ။

တံခါးမကြီးကို သော့ခတ်နေရင်း လက်တွေ ကတုန်ကယင်ဖြစ်နေသဖြင့် သော့ပေါက်က ထိုး၍ မရချေ။

“ပေး ... ပေး ... မနွေ ကျွန်တော် ခတ်လိုက်ပါ့မယ်”

ကားနောက်ခန်းထဲမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း နွေ ကိုလေး ဘာမှ မဖြစ်ပါစေနဲ့ ဟု နွေ ဆုတောင်းမိသည် ။

ကိုလေးရယ် ... နောက်လဆို နွေတို့ မင်္ဂလာဆောင်တော့မှာ လေ။ ကိုလေး ဘာမှ မဖြစ်ရဘူး နော်။

နွေအပေါ်မှာ ၅၂၈ မေတ္တာနှင့် ညီမလေးတစ်ယောက်လိုကော ၁၅၀၀ အချစ်နဲ့ ပါ သန့်သန့် စင်စင် ချစ်ခဲ့တဲ့ ကိုလေးကြောင့် ခြောက်သွေ့ခဲ့တဲ့ နွေဘဝဟာ စိုပြေခဲ့ရသည် ။

ဘယ်ကိစ္စမှာ မဆို နွေသဘောကိုသာ အဓိကထားသော ကိုလေး။

နွေတို့ ၊ ကိုလေးတို့ ဆိုတာ ချမ်းသာတဲ့ သူတွေတော့ မဟုတ်ကြပါ။ ပညာနှင့် လုပ်စားနေကြ သည့် သာမန်လူတန်းစားတွေ။ ကိုလေးက သ

စိစက်တစ်ခုမှာ မန်နေဂျာဖြစ်ပြီး နွေက မူလတန်းပြ ဆရာမ။

“အရမ်းကြီးလည်း စိတ်မပူပါနဲ့ မနွေ”

“ဟင်”

ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ရှိနေဆဲ ထွဋ်ခေါင်ရိပ်ရဲ့ အသံကြောင့် နွေ ရုတ်တရက် မကြားမိ။ ပြန်မေးတော့မှ -

“ကိုမိုးသောက် ခြေလက်တွေ ဘာမှ ထိခိုက်တာမျိုး မရှိပါဘူး”

“ဒါပေမဲ့ ဦးနှောက်ကို ထိသွားနိုင်တယ်လေ”

“မထိလောက်ပါဘူး မနွေရယ် ... ကိုမိုးသောက် သတိရတော့ မနွေ ကို ခေါ်ခိုင်းလို့ ပါ”

အဲဒီစကားကိုတော့ ကို သိပ်သဘောမကျပါ။ ကိုလေးက သူ့ကြောင့် နွေ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုး ဖြစ်မှာ ကို အရမ်းကြောက်သည် ။

“ဒါနဲ့ မနွေတို့ ရဲ့ မင်္ဂလာပွဲလည်း နီးနေပြီနော်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်လထဲမှာ ပါ”

“ဘယ်နေ့လဲမသိဘူး။ ကိုမိုးသောက်နဲ့ တောင် အခုတလော မတွေ့ဖြစ်ကြသေးဘူးလေ။ ဒီနေ့ တောင် တွေ့မယ်လို့ ပဲ ချိန်းရသေးတာ”

“နှစ်ဆယ့်တစ်ရက်နေ့၊ ကိုလေးရဲ့ မွေးနေ့လေ”

“ဪ”

ထွဋ်ခေါင်ရိပ်ရဲ့ အသံက “ဪ” ဟု ဆိုပြီး တိတ်သွားသည် ။ နွေကို ယ်တိုင်လည်း သူနှင့် ပြောစရာစကားမရှိသဖြင့် နှုတ်ဆိတ်နေမိသည် ။

ဘုရားစာရွတ်လိုက်၊ ကိုလေးဆီ အတွေးရောက်လိုက်နှင့်

စိတ်ဂနာမငြိမ် ဖြစ်နေသည် ။ မြို့ထဲ ကထွက်တော့ မှောင်ရိပ်ကသန်း
နေပြီ။

မစဉ်းစား မဆင်ခြင်ဘဲ လိုက်လာမိတာ မှားပြီလားဟု စဉ်းစားသော်
လည်း ကိုလေးကို စိုးရိမ် နေသည့်စိတ်ကို မဖျက်ဆီးနိုင်ချေ။

“ကျွီ”

“ရောက်ပြီလားဟင်”

ကားက လမ်းဘေးသို့ ထိုးရပ်သွားသဖြင့် နွေ မေးတော့ ထွဋ်ခေါင်
က မဖြေဘဲ ကားပေါ်က ဆင်းသွားသည် ။ ကားစက်ဖုံးကို ဖွင့်ကြည့်မှ
ကားပျက်တာမှန်း သိတော့သည် ။

ပတ်ဝန်းကျင်ကလည်း လုံးဝမှောင်နေပြီ။ နွေ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှ
င့် ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်သည် ။

“ဒုက္ခပါပဲ”

နွေ ညည်းညူသံကြောင့် ထွဋ်ခေါင်ရိပ်က မော့ကြည့်သည် ။ သူက
စေတနာနှင့် ကူညီနေတာမို့ နွေအားနာသွားကာ -

“ဟို ... ထွဋ်ခေါင်ရိပ်ကို အပြစ်ပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ နွေဘာသာ
နွေ ...”

“ရပါတယ်”

ကားသွားကားလာကလည်း ရှင်းနေသည် ။ နွေ လမ်းဘေးမှာ ဆင်း
ထိုင်ရင်း ငိုချင်လာသည် ။ ဒီနေ့တော့ ပြဿဒါးနေ့လားမသိ။

ထွဋ်ခေါင်ရိပ်ကလည်း ဖြတ်သွားဖြတ်လာကားတွေ တားပေးပါသ
ည် ။ သို့သော် ဘယ်ကားမှ မရပ်ချေ။

တီခနဲ မြည်သံကြောင့် နွေ ကားမီးရောင်နှင့် နာရီကို မော့ကြည့်မိသည်။ ။

ဘုရားရေ ... ရှစ်နာရီတောင် ရှိနေပြီလား။

“မနွေ”

“ရှင် ... ကားရပြီလား ထွင်ခေါင်ရိပ်”

“မရသေးပါဘူး မနွေ ... ကျွန်တော်ကသာ မနွေကို အားနာနေတာ။ စိတ်လည်း သိပ်မညစ် ပါနဲ့၊ တွေ့တဲ့ ကား တားကြတာပေါ့”

သူက ကားပေါ်မှာ တက်ထိုင်စောင့်နေသဖြင့် အပြင်မှာ တစ်ယောက်တည်း ထိုင်နေရတာ စိတ်မလုံချေ။ တိတ်ဆိတ်နေသဖြင့် ကားပေါ်မှာ ပဲ ထိုင်နေရသည်။ ။

တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် စကားမပြောဖြစ်ဘဲ ငြိမ်သက်နေကြသည်။ ။ အသက်ရှူသံမှ လွဲ၍ ဘာသံမှ မကြားရချေ။

“တီ ... တီ”

“ဟော ... ကားသံကြားတယ်၊ ကျွန်တော် ထွက်တားကြည့်မယ်၊ နွေ ဆင်းမလာနဲ့ နော်”

“ကျွန်မ လိုက်ပါရစေ ... ဒီထဲမှာ တစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရမှာ ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

“ဒီမှာ က လုံခြုံတယ်။ မနွေ တော်ကြာ လူဆိုးမှန်းမသိ၊ လူကောင်းမှန်း မသိနဲ့ ”

နွေ ခေါင်းညိတ်ပြတော့ သူက ဆင်းသွားသည်။ ။ ကားထဲကနေ နောက်ကားကို လှမ်းကြည့် တော့ မီးမှိတ်ထားသဖြင့် ဘာမှ သဲသဲကွဲကွဲ မမြ

င်ရချေ။

စိတ်က ကိုလေးဆီ ရောက်သွားလိုက်၊ ထွဋ်ခေါင်ရိပ် အကူအညီ တောင်းနေတာ ရမှ ရပျဲ မလားဆိုသည့်စိတ်ဖြစ်လိုက်နှင့် မငြိမ်မသက် ဖြစ်နေရ၏။

တစ်ခါတစ်ရံ အားစိုက်နားထောင်မှ စကားသံအချို့ကို မသဲမကွဲ ကြားနေရသည် ။

ဆယ့်ငါးမိနစ်ခန့်လောက်ထိ ဘာမှ မထူးခြားသဖြင့် နွေ ကားတံခါး ကို ဖွင့်ဆင်းဖို့ ပြင်သည် ။ ထိုစဉ် ...

နွေကို တစ်စုံတစ်ယောက်က သိုင်းဖက်ပြီး နှာခေါင်းကို အဝတ်တစ် ခုနှင့် အုပ်လိုက်သည် ။ စိမ်းရွှင်ရွှင် အနံ့ကြောင့် စူးစူးခါးခါး အော်နေသ ည့် နွေအသိအာရုံအားလုံး မှောင်အတိ။

ထွဋ်ခေါင်ရိပ်ကိုလည်း သတိမရတော့ချေ။

* * *

အခန်း (၂)

ကိုလေးရဲ့ ခေါ်သံကို နားထဲမှာ ကြားနေမိသည်။ နွေ ဘယ်လိုပဲ ခေါ်ခေါ် ကိုလေးက နွေအသံ ကို မကြားရချေ။ နွေ အားယူအော်လိုက်စဉ် မျက်လုံးတွေ ဖျတ်ခနဲ ပွင့်သွားရ၏။

“အမလေး”

နွေ အလန့်တကြား ထပြီးမှ ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် စောင်ကို ပခုံးထိ လုံအောင် ဆွဲခြုံမိသည်။ ။

နွေဘဝတော့ ပျက်ပါပြီ။ ကိုလေးရယ် ... နွေကို ကယ်ပါဦး။ နွေ ဘာမှ မသိ။ နွေ သိတာ တစ်ခုက နွေဘဝပျက်ခဲ့ပြီ။

ပြုတ်နေသည့် အင်္ကျီကြယ်သီးတွေကို ကပ္ပာကယာတပ်ရင်း နွေမျက်ရည်တွေ တပေါက်ပေါက်နှင့် စီးကျလာသည်။ ။

နွေအာရုံထဲမှာ မြင်နေတာက ထွဋ်ခေါင်ရိပ်နှင့် ကားသမားတစ်စုလား။

ဟင်း ... ဟင်း နွေ မထင်ချင်ဘူး။ နွေ သေပါရစေတော့။

ခုတင်တစ်လုံးမှ လွဲ၍ ဘာမှ မရှိသော အခန်းကို မျက်လုံးရွှေ့ကြည့်ရင်း နွေ နှုတ်ခမ်းကိုက်ထား မိသည် က သွေးတွေစို့လာတာတောင် မသိတော့ချေ။

ခြေသံသဲ့သဲ့ကို ကြားရသဖြင့် နွေ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားရသည်။ ။

နွေ မျက်လုံးတွေ ဝေ့ကြည့် မိတော့ အခန်းထောင့်မှ ထောင်ထားသည့်
မီးချောင်းပျက်တစ်ခု။ ကောင်းလားဆိုလားမသိ။ နွေ ထိုမီးချောင်းကိုကို
င်ပြီး တံခါးရဲ့ ဒီဘက်တွင် အသက်အောင့် ငြိမ်သက်နေမိသည် ။

နွေအတွက် ဘာမှ မထူးတော့ချေ။ လူတစ်ယောက် သေသွားလို့ လ
ည်း နွေဘဝက အဖက်ဆယ် လို့ မှ မရနိုင်တော့ဘဲ။

သော့ဖွင့်သံ ကြားရသည် ။ ပြီးနောက်

“ခွမ်း”

“အား”

“ခွမ်း”

နွေ ဖန်ချောင်းနှင့်ရိုက်လိုက်တော့ ဝင်လာသည့်လူရဲ့ ပခုံးစောင်းကို
ရိုက်မိသွားသည် ။ ဖန်ချောင်းအကျိုးအကြေတွေကြားမှ နွေထွက်ပြေးဖို့
ကြိုးစားတော့ -

“ဟိတ်”

“လွှတ် ... လူယုတ်မာ”

“ဖြန်း”

နွေ လက်ကို ဖမ်းဆွဲထားခြင်းကြောင့် လူက တစ်ပတ်လည်ပြန်ပါ
လာပြီး သူ့ပါးကို အားထည့် ပြီး ရိုက်ပစ်လိုက်သည် ။

မြင်လိုက်ရသော မျက်နှာကြောင့် သူမ အော်ဂလီဆန်သွားရသည် ။

ထွဋ်ခေါင်ရိပ် ..

သူ အကြံပက်စက်လှသည်လား။ နွေကို တမင်ညှာခေါ်ခဲ့တာကိုး။

“ဖောင်း”

“အား”

သူ့ကို မုန်းတီးစက်ဆုပ်စွာ ကြည့်နေသော နွေ့ကို လက်ပြန်ရိုက်ချလိုက်သဖြင့် နွေ့ ခုတင် ထောင့်သို့ လွင့်သွားသည်။ ။

ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ အားမို့ နွေ့ အတော်နှင့် ခေါင်းမထူနိုင်။ နှုတ်ခမ်းထောင့်၌ စပ်ဖျဉ်း ဖျဉ်း ဖြစ်လာသည်။ ။

“လူယုတ်မာ”

“မင်းပါစပ် ပိတ်ထားစမ်း”

“မပိတ်နိုင်ဘူး ... ကျွန်မကို ဘာအငြိုးနဲ့ အခုလို ... အခုလို ...”

နွေ့ ဘယ်လိုမှ ရှေ့ဆက်မပြောနိုင်တော့ဘဲ မျက်ရည်တွေသာ စီးကျလာတော့သည်။ ။

“ရှင် ... ကျွန်မကို လိမ်ခေါ်ခဲ့တာ မဟုတ်လား။ လူယုတ်မာ ... ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ မကျေ ဘူး၊ သိလား ... အခု တံခါးဖွင့်ပေးပါ”

ပြောလည်း ပြော၊ နွေ့ ခုတင်တိုင်ကို အားယူပြီး ထလိုက်သည်။ ။ သူက နွေ့ဆီကို ရောက် လာပြီး နွေ့ ပခုံးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ပြီး ရှေ့တိုးနောက်ငင်လုပ်ကာ -

“ငါ့ကို လူယုတ်မာလို့ မပြောနဲ့ ၊ ငါ လူယုတ်မာ မဟုတ်ဘူး ”

“ဘာ ... နင်က လူယုတ်မာမဟုတ်တော့ ဘယ်သူက လူယုတ်မာလဲ ... ခွေးပါးစပ်က နတ် စကားမထွက်နဲ့ ”

“ဖြန်း”

သူက နွေ့ပါးကို ထပ်ရိုက်သည်။ ။ နွေ့ ခုတင်ပေါ် လဲကျသွားကာ ဘ

ယ်လိုမှ ခေါင်းမထူနိုင် တော့ချေ။ နွေ အိပ်ရာခင်းစကို ဆုပ်ကိုင်ရင်း ခေါင်းထောင်နိုင်ဖို့ ဘယ်လိုပဲ ကြိုးစားကြိုးစား မရတော့ချေ။

သူက နွေပခုံးနှစ်ဖက်ကို ဆွဲထူကာ မျက်နှာချင်းဆိုင် နီးကပ်အောင် စိုက်ကြည့်သည် ။ သူ့ မျက်နှာက နီရဲတင်းမာနေသည် ။ နွေကို နှစ်သက်လို့ ခေါ်လာတာ မဟုတ်ဘူး ဆိုတာ နွေ အလိုလို သိလာခဲ့သည် ။

“သတိလစ်မေ့မျောနေတဲ့ မိန်းမတစ်ယောက်ကို စော်ကားရလောက်အောင် ငါ မရိုင်းစိုင်း ဘူး။ နောက်တစ်ခါ လူယုတ်မာလို့ မင်းပါးစပ်က ထွက်ရဲထွက်ကြည့်”

နွေပခုံးကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားသည့် သူ့လက်တွေကို အတင်းဆွဲဖယ်သည် ။ သို့သော် သူက မလွတ်ဘဲ -

“မင်းကို ငါ ဘာမှ မကျူးလွန်ခဲ့ဘူး။ မင်းရဲ့ စိတ် တမင်ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ထားခဲ့တာ”

“မပြောနဲ့ ”

နွေ သတိရလာခါစက အဖြစ်အပျက်တွေကို ပြန်မြင်ယောင်လာသဖြင့် ရှက်ရွံ့စွာ အော်ဟစ် တားမြစ်မိတော့သည် ။

“မင်း ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်”

“ဟင့်အင်း ... ရှင့်ကို ကျွန်မက ဘာလို့ လက်ထပ်ရမှာ လဲ။ ကျွန်မမှ လက်ထပ်ရမယ့် ချစ်သူ ရှိတယ်”

“မင်းဘာသာ ဘယ်သူ့ကိုချစ်ချစ် ငါ့ကိုပဲ လက်ထပ်ရမှာ ”

“ရှင် ကိုလေးကို တမင်ကပ်ပြီး ကျွန်မကို ရအောင်ယူဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာပဲ မဟုတ်လား”

နွေရဲ့ မုန်းတီးစွာသော အမေးစကားကို သူက အေးစက်စွာ ခေါင်းညှိ တင်ဖြေသောအခါ နွေ ရင်ထဲ ပူလောင်နာကျင်သွားရသည်။ ။

“သိပ်သေချာတာပေါ့။ နောက်ထပ် သေချာတာတစ်ခုက မင်းကို ငါ လုံးဝ ချစ်မှာ မဟုတ် တာပဲ”

“ဘာအငြိုးတွေရှိလို့ လဲ ... ဘာအငြိုးတွေကြောင့် အခုလို လုပ်ရတာ လဲ။ ကျွန်မ တောင်းပန် ပါတယ်။ ကိုလေးဆီကို ပြန်ပို့ပေးပါနော်”

“တော်တော့ ... အခုချိန်ကစပြီး “ထက်မိုးသောက်” ရဲ့ နာမည်ကို ငါ မကြားချင်တော့ ဘူး”

သူကပဲ တစ်ပြန်ကြီး နွေကို အော်ဟစ်နေသည် ။ နွေရှေ့၌ ရှိသော ထွဋ်ခေါင်ရိပ်ကို စက်ဆုပ် ရွရွာစွာကြည့်ပြီး -

“မကြားချင်လို့ မရဘူး။ ကိုလေးက ကျွန်မရဲ့ ချစ်သူ”

“ဒီစကားဒီမှာ ရပ်တော့ နွေဥဩ ... ဒီနွေ ဒီအချိန်ကစပြီး မင်းဟာ ငါ့မိန်းမ ဖြစ်သွားပြီ။ အေး ... နောက်ထပ် ထက်မိုးသောက်ကို စကားထ ညှိပြောရဲ ပြောကြည့် ... ငါလူမသတ်ရဲဘူး မထင် နဲ့ ။ သူ့ဆီသွားဖို့ ကြိုး စားရင် ဒီဓာတ်ပုံတွေကို ငါ စာတိုက်ကနေ ထည့်ပေးလိုက်မယ်။ ရော့ ... ”

သူက မတ်တတ်ရပ်ရင်း တံခါးပေါက်ဝမှာ သွားရပ်ရင်း -

“မင်း ဆုတ်ဖြလည်း ငါဂရုမစိုက်ဘူး။ ငါ့မှာ မူရင်းတွေ ရှိတယ်”

သူ ပစ်ချပေးသော ဓာတ်ပုံတွေကို နွေ ကောက်ယူကြည့်ပြီး -

“အမလေး ... ရှင် ... ရှင် ... လူယုတ်မာ ... ဒါ ... ဒါတွေ”

နွေ ဆက်မကြည့်ရဲစွာ ဓာတ်ပုံတွေ အကုန်လုံး လွင့်ပစ်လိုက်သည် ။

နွေနှင့်သူ တစ်ခုတင်တည်း ဌ အတူတူ။

“ရှင်နဲ့ ကျွန်မ ဘာအငြိုးတွေ ရှိနေခဲ့လို့ လဲ။ ကျွန်မက ရှင် နစ်နာအောင် ဘာတွေလုပ်ခဲ့လို့ လဲ။ ဘာလဲ ... ကျွန်မရဲ့ သိက္ခာ ချချင်တာလား”

“လုံးဝ စိတ်မဝင်စားဘူး”

“ ---- ”

“ငါ့ရဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ကို သိပ်မကြာခင် မင်း သိရတော့မှာ ပေါ့။ မနက်ဖြန် မင်းနဲ့ ငါ လက်ထပ် ရလိမ့်မယ်။ ဒီနေ့တော့ ဒီမှာ ပဲ နေခဲ့ပေါ့။ မင်း ဒီနေရာကနေ ဘယ်လိုမှ ထွက်ပြေးလို့ ရမယ် မထင်နဲ့ ”

“ထွဋ်ခေါင်ရိပ်”

“ဂျောက်”

နွေ ဘယ်လောက်ပဲ အော်ခေါ်ခေါ် သူကတော့ ဂရုမစိုက်စွာ တံခါးသော့ခတ်ပြီး ထွက်သွား သည် ။ နွေတစ်ယောက်တည်း အော်ငိုမိတော့သည် က အရူးတစ်ယောက်ပမာ။

နွေနှင့်သူရဲ့ ကြားမှာ မည်ကဲ့သို့သော ပတ်သက်မှုမျိုးမျှမရှိဘဲ ယခုလို လုပ်ပစ်လိုက်ခြင်းက ဘာကြောင့်လဲ။

ကြားဖူးသည် က လူတစ်ဦးတစ်ယောက်က သူတစ်ဖက်သတ် သဘောကျနေသော မိန်းမကို တခြားသူရဲ့ လက်ထဲ မထည့်ပေးနိုင်၍ ခိုးပြေးခြင်းသာ ကြားဖူးခဲ့သည် ။ ယခုကျတော့ သူကလည်း နွေကို အငြိုးနှင့် ၊ နွေကလည်း သူ့ကို မုန်းတီးစွာ။

မချစ်မနှစ်သက်သူနှင့် အတူနေရဖို့ အရေး နွေ ဘယ်တုန်းကမှ စိတ်

ကူးထဲ မထည့်ခဲ့ဖူးချေ။

မနေ့တစ်နေ့ကထိ နွေဟာ ကိုလေးနှင့်အတူ မိုးမမြင် လေမမြင် ပျော်
နေခဲ့သည် ။

* * *

အခန်း (၃)

“တီ ... တီ”

ကားဟွန်းတီးသံကြောင့် နွေ တံခါးပေါက်ကို လှမ်းကြည့်ပြီးမှ ခပ်ရှက်ရှက် ရယ်မိသည်။ ။

နွေ အိမ်ရှေ့ကသို့ ဘယ်သူက ကားမောင်းလာမှာ လဲ။ နွေ မသိ။ နွေ မိတ်ဆွေတွေထဲတွင် ကိုယ်ပိုင်ကားစီးနိုင်သူ တစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိချေ။

“နွေလေး”

“ကိုလေး”

ဟော ... တွေးနေတုန်း တွေးနေဆဲမှာ ကိုလေးကို မြင်လိုက်ရသဖြင့် နွေ ပျော်ရွှင်သွားကာ အိမ်ပေါ်လှမ်းတက်လာသော ကိုလေးရဲ့ လက်မောင်းကို ခိုတွဲကာ -

“မနော့က ဘာလို့ မလာတာလဲ”

“လာဖို့ ကိုလေး တွေးပြီးသားပါ နွေရယ် ... အမေ့ရောဂါက ပြန်ဖြစ်လာလို့ ဆေးခန်းသွားပို့ နေရတာကော၊ သစ်စက်က အရေးတကီး ကိစ္စရှိနေတာကြောင့်ကော ကိုလေး တစ်နေကုန် မအားရ ပါဘူးကွာ”

“ဟင် ... အဲဒါဆို ကိုလေးပြန်ရင် နွေ ဒေါ်လေးကို လိုက်ကြည့်ပါမယ်”

“သက်သာပါပြီ နွေရဲ့ ... ကားဟွန်း ဒီလောက်တီးနေတာ ဘာလို့ ထွက်မကြည့်တာလဲ”

“ကိုလေးမှန်း ဘယ်သိပါ့မလဲ”

နွေက မူနွဲ့နွဲ့ပြောတော့ ကိုလေးက အသည်းယားသလိုနှင့် နွေရဲ့ ခေါင်းကို ခပ်ဖွဖွထုကာ -

“ကောင်မစုတ်လေး ... ဪ ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ် ... လာခဲ့ဦး”

ကိုလေးက နွေ့လက်တစ်ဖက်ကိုဆွဲကာ အိမ်ရှေ့သို့ ထွက်ခဲ့သည် ။ နွေတို့ အိမ်ရှေ့တွင် ရပ်ထားသော ကားထဲမှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည် ။

နွေကကားပေါ်က ဆင်းလာသော ထိုလူကို မသိမသာ အကဲခတ်လိုက်သည် ။ အသက်ကတော့ ကိုလေးနှင့် မတိမ်းမယိမ်းရှိပေမည်။

အရပ်ကတော့ ကိုလေးထက် အနည်းငယ်မြင့်သည် ။ နီညိုရောင်ပြေးသော မျက်မှန်ကို တပ်ဆင်ထားသည် ။ စတိုင်လ်ဘောင်းဘီအနက်ကို ချောကလက်ရောင် ရှပ်အင်္ကျီလက်ရှည်နှင့် တွဲဝတ်ထားလေသည် ။

“လာ ... ထွင်ခေါင် ... မိတ်ဆက်ပေးရဦးမယ်”

ကိုလေးရဲ့ စကားကြောင့် ထိုလူက မျက်မှန်ကို ဟန်ပါပါ ချွတ်၍ နွေ့ထံသို့ ကြည့်လာသည် ။ စူးစူးစိုက်စိုက် ကြည့်လိုက်သဖြင့် နွေ့တောင် အနေခက်သွားရလေသည် ။

“ဒါ ကိုယ့်ရဲ့ ညီမလေးလို ချစ်ရတဲ့ ကိုယ့်ချစ်သူ နွေ့ဥဩတဲ့ ။ နွေ့ ... သူက ကိုလေးရဲ့ မိတ်ဆွေ ထွင်ခေါင်ရိပ်တဲ့ ”

“ဟုတ်ကဲ့ ... တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ရှင်”

သူက ဘာမှ မပြောဘဲ ခေါင်းညိတ်၍ အသိအမှတ်ပြုသလို လုပ်လိုက်သဖြင့် နွေမှ အောင့်သက် သက် ဖြစ်သွားသည်။ ။ လူမှုရေးခေါင်းပါးသူဟု နွေကတော့ တိတ်တဆိတ် မှတ်ချက်ချလိုက်ပါသည်။ ။

နွေ ကိုလေးကို မော့ကြည့်ကာ -

“ကိုလေး အလုပ်ကိစ္စရှိသေးလို့ လားဟင်”

“မရှိပါဘူး နွေရဲ့ ... ဘာလို့ လဲ”

“ မရှိရင် အိမ်မှာ ဒီနေ့ ကိုလေးလာမယ်လို့ စိတ်ထဲက အလိုလိုသိနေတာနဲ့ ကြာဇံဟင်းခါး ချက်ထားတယ်”

“ကောင်းတာပေါ့ ... လာ ... ထွင်ခေါင်၊ ကိုယ့်ညီမလေးကတော့ အချက်အပြုတ် သိပ်ကောင်း၊ မြည်းပြီး အကဲခတ်လိုက်ပါဦး”

ကိုလေးက ထိုလူကို လှည့်ပြောပေမယ့် နွေကတော့ ထိုလူကို နှုတ်မဆက်တော့ဘဲ အိမ်ပေါ် တက်လာလိုက်သည်။ ။

ကိုလေးတစ်ယောက်တည်း ဆိုလျှင်လည်း အလုပ်ကိစ္စနောက်ပါလာလျှင်တောင် နွေ ကျွေးတာစားပြီးမှ ပြန်တတ်သည်။ ။ နွေ ကြာဇံတွေ ပြင်ဆင်ပြီးသောအခါ ကိုလေးက ပုဆိုးနဲ့ မို့ လွတ်လပ်စွာ ထိုင်ရင်း

“လာ ... ဘာမှ အားမနာနဲ့ ”

နွေ ကိုလေးရဲ့ ပန်းကန်ထဲသို့ သံပရာရည် ညှစ်ထည့်ပေးသည်။ ။ ငရုတ်သီးမှုန့် အနေတော်ထည့် ပြီး မွှေပေးသည်။ ။

ထွင်ခေါင်ရိပ်ဆိုသူကတော့ နွေ ကိုလေးကို လုပ်ပေးနေသမျှကို လှမ်းလှမ်းကြည့်နေတာကို နွေ အလိုလို သိနေလေသည်။ ။ ထိုအကြည့်

အတွက်လည်း နွေမှာ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ ။

နောက်ပိုင်း နေ့ရက်တွေမှာ နွေဆီ ကိုလေး အလည်လာတိုင်း ထိုလူက ကြားမှ ကန့်လန့် ကန့်လန့် ပါလာတတ်သဖြင့် နွေမှာ ကြီးစွာသော အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။ ။

တစ်ခါတလေ ကိုယ့်ချစ်သူနှင့် တီတီတာတာ စကားဆိုဖို့ နေနေသာသာ ရှေ့ရေးနောက်ရေး တွေကိုတောင် အေးအေးဆေးဆေး မတိုင်ပင်ရချေ။

“ကိုလေးလာတိုင်း သူက ဘာလို့ ပါလာနေရတာလဲ ကိုလေး”

ကိုလေးကတော့ အားနာတတ်သူပီပီ -

“လမ်းကြိုလို့ လိုက်ပို့ပါရစေဆိုတော့ မပို့နဲ့ လို့ ပြောလို့ မှ မကောင်းတာ နွေရယ်”

“အို ... တော်တော် အလိုက်မိသတဲ့ လူပဲ။ ပို့ချင်တယ်ဆိုလည်း ပို့ပြီးပြန်ပေါ့ ... ဘယ်နှယ် ... အိမ်ပေါ်တက်နေရသေးတာလဲ။ အရင်လည်း ကိုလေးတစ်ယောက်တည်း လာနေကျကို၊ ခေါ်မလာနဲ့ ကွာ ... သူပုံစံကို နွေ နည်းနည်းမှ မကြိုက်ဘူး ကိုလေးရာ”

“နွေရယ် ... သူက ကိုယ့်အပေါ် အရမ်းကောင်းပါတယ်”

“အို ... ကိုလေးနော် ... နွေရှေ့မှာ ဘယ်သူ့ကိုမှ ချီးမကျူးရဘူး။ နွေ နည်းနည်းမှ မကြိုက် ဘူး”

“ဟား .. ဟား ... နွေကလည်း ယောက်ျားလေးချင်းတောင် တွန့်တိုနေပါလား”

ကိုလေးကတော့

ထင်ပေလိမ့်မည်။

နွေတစ်ယောက်

လုပ်သက်ရကျောင်းဆရာမ ဘယ်လောက်ပဲ ဖြစ်ဖြစ် ဘယ်တော့မှ သူန
ငဲ့ပတ်သက်လျှင် ရင့်ကျက်လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ။

နွေကတော့ ဘာမှ ဆိုးနွဲ့စရာ ဤအမျိုးကောင်းသားတစ်ယောက်
သာရှိခြင်းမို့ မည်ကဲ့သို့ပင် ဖြစ်ဖြစ် ကိုလေးနှင့်ပတ်သက်သည့် နွဲ့ဆိုးဆိုး
တတ်မှုများကို ဘယ်တော့မှ ပြင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပေ။ ပြင်ရမည့် အရာ
ဟု လည်း မမှတ်ယူပါ။

“ဟင့်အင်း .. မရဘူး၊ ကိုလေးနားမှာ ရှိတဲ့ သူက နွေပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

“နွေရယ်”

ကိုလေးရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ နေမှ လုံခြုံတယ်လို့ ထင်ခဲ့ရသည့်ဘဝပါ။

နွေနှင့်ကိုးလေးတို့ ရဲ့ ချစ်သူသက်တမ်းက နည်းခဲ့လို့ လား။ ထို့ပြင်
နွေ (၉)တန်းနှစ်ကတည်းက ကိုလေးကို တစ်ဖက်သတ် စချစ်ခဲ့ရခြင်းမို့
နွေ အချစ်က ကိုလေးထက် ပို၍ သာလွန်သည် ဟု နွေ ကတော့ သတ်မှ
တ်လိုက်ချင်သည် ။

ကိုလေးက အရပ်အမောင်းကောင်းရုံမှ တစ်ပါး ချောမောလှပသူ
တော့ မဟုတ်။ အသားညိုညို နှင့် သာမန်ယောက်ျားတစ်ယောက်ပင် ဖြ
စ်သော်လည်း ကိုလေးသည် တည်ကြည်သည် ။ ယောက်ျား ပီသသည် ။

နွေတို့ မောင်နှမတွေဟာ အသက်ငယ်ငယ်နှင့် မိဘတွေကို စွန့်လွှတ်
ခဲ့ရပြီး အဒေါ်တစ်ယောက်ရဲ့ အိမ်မှာ ကပ်နေပြီး ကိုယ့်ဘဝကိုယ် ကျော
င်းခဲ့ရသည် ။ နွေရဲ့ အမြွှာမောင်လေး “တောင်းတိ”ကတော့ နွေအနီးအ
ပါးမှာ မရှိတော့သည် မှာ (၁၀) နှစ်နီးပါး ရှိခဲ့ပြီမို့ လက်ရှိကာလမှာ နွေ
ဟာ တွယ်တာစရာ ဆွေမျိုးမောင်နှမများ မရှိတော့ချေ။ အထီးကျန်ဆန်
သောဘဝမှာ ကိုလေးကို သာ မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်လော

က်အောင် ဖြစ်မိတာကတော့ နွေအလွန် မဟုတ်ပါ။

ကိုလေးကိုယ်တိုင်ကလည်း ဒီကောင်မ ငါ့ကို မစွန့်လွှတ်နိုင်လောက် အောင် တွယ်တာသူဆိုပြီး အထင်တသေး ဘယ်သောအခါမှ မဆက်ဆံဘဲ နွေအပေါ် အစစအရာရာ နားလည်ပေးနိုင်သူ။

ထို့ပြင် နွေ အခုလို ပညာတတ်ကျောင်းဆရာမဖြစ်ခဲ့ရတာကလည်း ကိုလေးမိဘတွေရဲ့ ထောက်ပံ့မှုကြောင့်ဆိုလည်း မမှားချေ။ နွေတို့ နှစ်ယောက်ကိုလည်း တစ်နေ့ကျရင် လက်ထပ်ပေးဖို့ သဘောတူထားလေသည်။

“သမီးအသက်လည်း မငယ်တော့ဘူးပဲ”

ကိုလေးအမေရဲ့ စကားကြောင့် နွေ အလိုလို ခေါင်းငုံ့မိသည်။

“သားက သမီးကို မခွဲနိုင်တော့ဘူးတဲ့ ”

“ဒေါ်လေးကလည်း ”

နွေ အရှက်သည်းစွာ ဘေးနားမှာ ထိုင်နေသော ကိုလေးကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်မိပါသည်။ ဒေါ်လေးက သဘောကျစွာရယ်ပြီး -

“သားပြောလည်း ပြောစရာပဲ သမီးရဲ့ ။ သမီးက အခုဆို ပိုပိုပြီး လှလှလာတယ်”

“ဒေါ်လေး”

နွေ တကယ်ရှက်လွန်းသဖြင့် ဒေါ်လေးရဲ့ ပါးစပ်ကို လိုက်ပိတ်နေတော့ ကိုလေးက တဟားဟား ရယ်နေလေသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ဒေါ်လေး မပြောတော့ဘူး။ သားနဲ့ တိုင်ပင် ... ဟုတ်လား... မေမေ မမ္မာရုံဘက်သွားလိုက်ဦးမယ်။ သားမမှောင်ခင်

သမီးလေးကို ပြန်ပို့နော်။ မိန်းကလေးဆိုတာ အသွားအလာ ဆင်ခြင်ရတယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မေမေ”

ထွက်သွားသည့် ဒေါ်လေးကိုကြည့်ပြီး နွေ နှုတ်ခမ်းကိုက်ကာ ကိုလေးကို လှည့်ထုမိသည် ။

“ဘာတွေ လျှောက်ပြောတာမှန်း မသိဘူး”

“ဘာမှ မပြောပါဘူး။ နွေကို မခွဲနိုင်တော့လို့ နောက်လအတွင်း မင်္ဂလာပွဲစဉ်ပေးပါတော့ မေမေရဲ့ လို့ ပူဆာရတော့တာပေါ့”

“ဟင့်အင်း ... နွေ ငယ်သေးတယ်”

ကိုလေးကိုလည်း အမှန်တကယ် ချစ်ပါလျက်နှင့် အိမ်ထောင်ရေးဘောင်အတွင်းသို့ လက်တွေ့ ဝင်ရတော့မည်ဆိုသောအခါ နွေမှာ မဝံ့မရဲ ဖြစ်မိသည် ။

ကိုလေးက နွေကို အသာပိုက်ထွေးကာ -

“မငယ်တော့ပါဘူး နွေရယ် ... ကိုလေးတောင် အသက် (၃၀) ရှိပြီ၊ အဘိုးကြီး ဖြစ်နေပြီဗျ”

“မဟုတ်ပါဘူး .. ကိုလေးက နွေ မျက်စိထဲမှာ အမြဲတမ်း ချောတယ်”

“ဟား ... ဟား ... လူလည်မလေး”

ကိုလေးက နွေခေါင်းကို အသာထုကာ နဖူးကို ခပ်ဖွဖွ နမ်းလေသည် ။ နွေသည် ကိုလေးကို စိတ်ချယုံကြည်သည် ။ မည်သို့သော အခြေအနေပဲရှိရှိ ကိုလေးသည် လက်မထပ်ရသေးဘဲ နွေကို ကြံစည်မှာ မဟုတ်ကြောင်းကို နွေက ယုံကြည်ပါသည် ။

* * *